

Eğiten Atasözleri
Güldüren Deyimler Serisi

EĞİTEN ATASÖZLERİ-1

Yazar: Zafer İşçi

ÖYKÜ
yayınclık

HER ÇOK AZDAN OLUR

*Çoğun temelinde az yatar.
Az olanlar birike birike çoğu meydana getirir.*

Evin telefonu çaldı. Annem, telefonu açıp konuşmaya başladı. Bir anda gülümsedi. Merakla konuşmasının bitmesini bekledim. Bir süre konuştuktan sonra telefonu kapatırken:

— Tamam baba, seni bekliyoruz, dedi.

Dedem gelecek herhâlde. Anneme sorsam iyi olacak.

— Anne! Dedem mi gelecek?

— Evet Sena, deden gelecek.

— Yaşasın! Canım dedem.

— Seni gidi seni. Tabii dede demek harçlık demek öyle değil mi?

— Dedem harçlık vermese de onu çok seviyorum. Özellikle masal anlatması yok mu? Saatlerce anlatsa dinlerim, dedim.

— Bilmez miyim canım kızım, şaka yapıyorum.

— Ama harçlık verirse de iyi olur. Hani geçen geldiğinde "Her çok azdan olur."

demoştin ya! Ben de dedemi dinleyerek kumbaramda para biriktirmeye başladım. Biliyorsun, okul bitene kadar bisiklet paramı biriktirmeliyim. Arkadaşlarımla yazın bisiklet süreceğim. Benim de bisikletim olsun istiyorum. Bizim Salih "Kumbarada para biriktirmekle bisiklet mi alınır? Bisiklet almak için çok paraya ihtiyaç var." demoştı. Ben de "Her çok azdan olur." sözünü söyledim. Gülüp gitti. Salih'e bu sözün gerçek olduğunu kanıtlamalıyım, dedim.

— Sende bu azim ve kararlılık oldukça sen, o bisikletin parasını biriktirirsin. Bu konuda ne kadar tutumlu olduğunu biliyorum. Salih de senin sayende, küçük birikimlerle büyük birikimler elde edileceğini öğrenir. Eli sıkı kızım, ninen de senin gibiydi. Bizi böyle büyüttü, dedi.

— Bisikletim olmasını çok istiyorum. İlk defa para biriktirip kendime bir şey alacağım. Hani bakmıştık ya kırmızı olan bisikleti istiyorum. Aynası, fırfırı, dat datlı kornası da olsun. Hıımm, arkasında süslü püslü sepeti de olsun. "Kızım! İki ekmek bir de gazete al." dersin. Ben de yakındaki markete değil, taa cadde-nin sonundaki markete giderim. Nasıl olsa bisikletim var. Şimdi o anı düşündüm de nasıl da heyecanlandım.

Annem gülen gözleriyle bana bakarak mutfağa gitti. Giderken arkasından seslendim:

— Anneciğim, dedem ne zaman gelecek?

Annem, mutfaktan seslenerek:

— Yarın akşama doğru gelecekmiş.

Annemin bu haberinden sonra daha çok sevindim. Yarın akşama ne kaldı şurada?

Bugün yatınca kalktığımda sabah olacak. Sonra okula gidip gelince hava da kısa sürede kararıp akşam oluyor. Ne de olsa kış geldi.

Dedem bana hep harçlık verir. Hem de herkesten çok verir. Beni çok sever. Tabii ben de onu çok severim. Dedem gelmeden kumbaramdaki paramı saysam iyi olacak.

Kumbaramın bir anahtarı var. Onunla açabiliyorum. Merak ediyorum. Bisiklet param birikti mi diye. Şimdi bakıyorum da daha çok varmış bisikletin parasına. Hıııı, bisikletin fiyatını nereden mi biliyorum? Babamla bir gün bisiklet bakmaya gitmiştik. Fiyatları hep aklımda tutmuştum. Özellikle de kırmızı renkli bisikleti çok beğendiğim için onun fiyatını hiç unutmadım. Okul bitene kadar daha çok bayram var. Büyüklerimden harçlık da alırım. Kırmızı bisikleti de kaparım. Yaşasın!

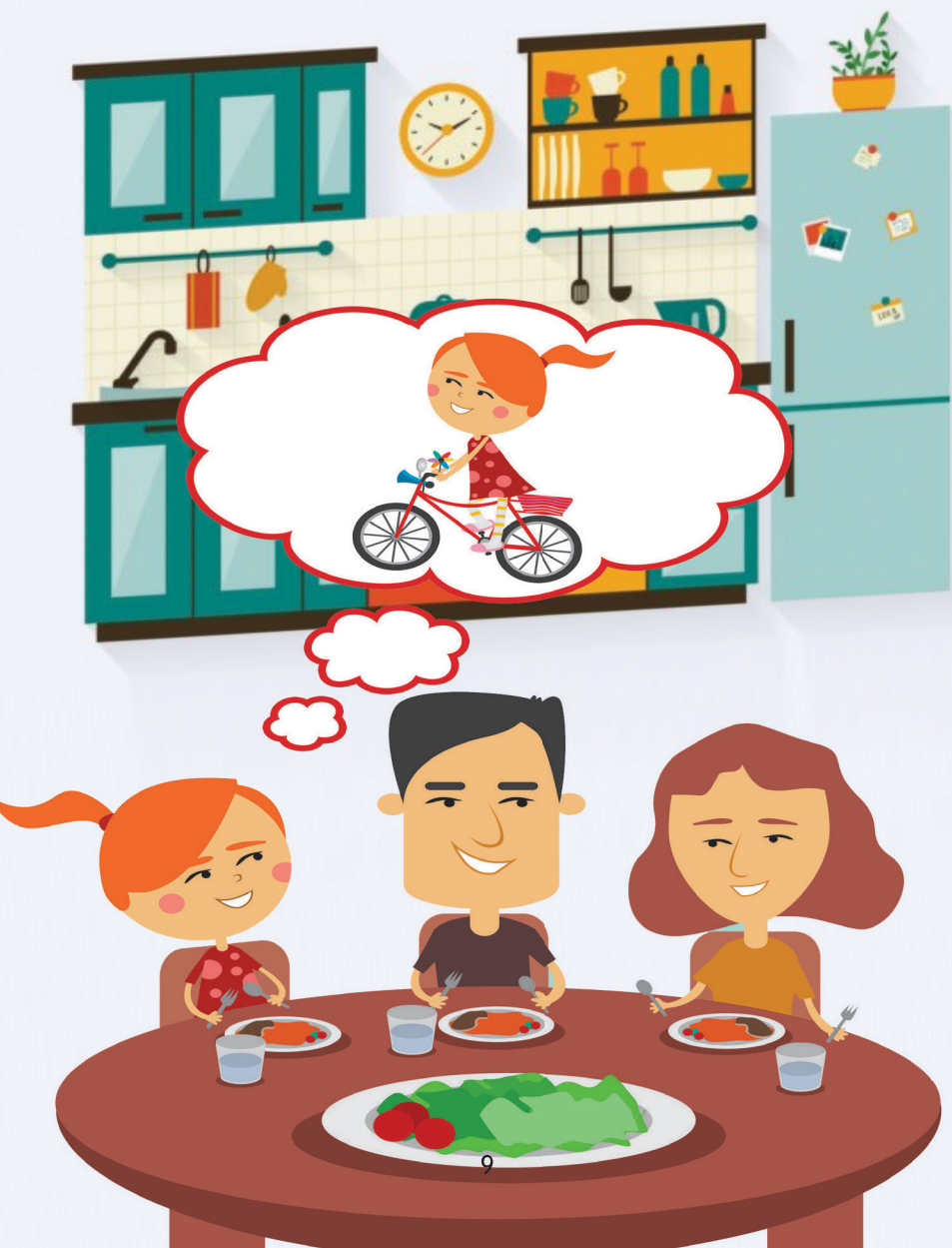
Kırmızı bisikletimi parkta sürerken kendimi düşündüm de çok havalı olurdum.

Bugün bitmek üzere. Pencerenin perdesini aralayıp dışarıya bakıyorum. Akşam yemeğinden sonra ödevlerimi kontrol edip yatacağım. Sabah, Ayfer'le birlikte okula gideceğiz. Ayfer, benim en iyi arkadaşımdır. Bana her gün "Yaza kadar bisiklet paranı biriktir de yazın birlikte gezelim." der. Ben de "Param sürekli artıyor." derim. Benim kadar sevinir.

Bu arada annem bana seslendi. Ailece sofraya oturduk. Yemekte annemle babam, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ben de kırmızı bisikletimle gezdiğimi hayal ediyordum.

İyice dalmışım ki annemin bana seslendiğini duymadım. Annem:

— Sena, ne düşünüyorsun kızım? Seni çağırıyorum, duymuyor musun? dedi.

— Şey, anne şey! Babamla bakmıştık ya kırmızı renkli bisikletle gezdiğimi düşünüyordum, dedim.

Annem:

— Yaza daha çok var. Para biriktiğinde gidip alırız. Şimdi yemeğini bitir. Ödevlerini kontrol et. Sonra da yat. Sabah okulun var. Yarın deden gelecek biliyorsun, dedi.

Annemin sözlerinden sonra hayal kurmaya ara verdim. Yemeğimi yedikten sonra ödevlerimi kontrol edip yattım.

Her gece güzel rüyalar görürüm. Bu gece de rüyamda kırmızı bisikletimle vıızz vıızzz diye geziyordum. Ama parkta değil, gökyüzünde, bulutların arasında geziyordum. Aydede, beni çağırdı. "Hey, küçük kız! Kahvaltı hazır. Birlikte kahvaltı yapalım mı." diye sordu. Hemen bisikletimi Aydede'ye doğru sürdüm.

Çevresinde birkaç tur attım. Yanına girdince harika bir kahvaltı gördüm. Tam çayımı yudumlarken saatin, zırrrrrrr zırrrrrr sesiyle uyandım. Annem de her zamanki gibi çok erken uyanmış, kahvaltımı bile hazırlamıştı:

— Sena, hadi kızım! Okula geç kalacaksın. Kahvaltını hazırladım. Kalk, elini yüzünü yıka, dedi.

Esneyerek, gözlerimi ovuşturarak yataktan kalktım. Gördüğüm rüyayı düşünerek bir an gülümsemdim. Gülümsemem annemin dikkatini çekmişti:

— Uykucu kızım, bugün çok mutlusun. Gülümseyerek uyandın.

Rüyamda Aydede'yle birlikte yaptığım kahvaltıyı anlattım.

Annem:

— Ne güzel bir rüyaymış, dedi.

Bu sırada gerçek kahvaltımı da yapıyordum. Kısa süre sonra zil çaldı. Gelen arkadaşım Ayfer olmalı. Ayfer, sabahları erken kalkardı. Sınıfta ki adı, Erkenci Ayfer'dir. Onun gelmesiyle birlikte okulun yolunu tuttuk.

Ayfer'e, dedemin bugün geleceğini söyledim. Bir de gördüğüm rüyayı anlattım.

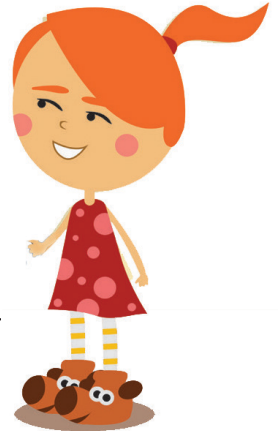
— Kırmızı bisikleti yakın zamanda alırsın. Harçlıklar hooop kumbaraya, dedi komiklik yaparak.

Okula giderken "Hop hop altın top bundan başka oyun yok" tekerlemesiyle okula girdik.

Okuldan sonra eve gelince hemen ödevlerimi yaptım. Pencerenin önüne geçip dedemin yolunu gözledim. Yoldan geçen insanları, arabaları saydım. Bir süre sonra siyah kasketiyle, kendine has yürüyüşüyle, elinde torbasıyla dedem görüldü. Hemen koşup anneme haber verdim.

Dedemi kapıda karşıladık. Yol yorgunuydu. Biraz yatıp dinlendikten sonra dedemle sohbet ettik.

— Şu anahtarlı kumbaranı getir bakalım, harçlığını vereyim. Benim can torunum dedi.

Tabii hemen koşup kumbaramı getir-
dim. Dedem, ben görmeden kumbarama
harçlığını bıraktı. Yanağıma da bir öpücük
kondurup:

— Söyle bakalım, sen bu kadar parayla
ne yapacaksın? dedi.

— Kırmızı renkli bisikleti alacağım. Ba-
bamla bakmıştık, çok güzel, dedim.

— Aferin sana, benim güzel torunum.
Yarın seninle biraz gezelim. Kırmızı renkli
bisikletin olduğı yere de gidelim, dedi.

— Yaşasınnn! Dedemin üzerine başka dede yok bu dünyada, diye haykırdım.

Dedem:

— Masal anlatmamı ister misin? Masallar ülkesinde biraz gezelim, dedi.

Dedem, güzel bir tekerlemeyele masala giriş yaptı. Sonra da masalın kapısından içeri girdi. Komik ve bir o kadar da öğüt dolu, güzel bir masal anlattı. Saat geç olunca hepimiz yattık.

Ertesi gün, dedemle şehir merkezini gezdik. Sonra bisikletlerin satıldığı çarşıya gittik. Çok istediğim kırmızı renkli bisiklet oradaydı. "Seni yakında alacağım güzel bisikletim." dedim.

Dedem gülümseyerek:

— Demek, kırmızı bisikleti bu kadar çok istiyorsun.

— Vızzz vızzz diye, gezmek istiyorum. Ayfer arkadaşımınla rüzgâra karşı bisiklet süreceğiz, dedim.

Kısa bir gezintiden sonra dedem:

— Haydi Sena, artık eve gidelim. Annen merak eder, dedi.

Eve giderken yine kırmızı renkli bisikleti konuştuk. Bisikletimle yapmak istediklerimi büyük bir zevkle anlattım. Dedem gülümseyerek dinledi beni.

Yolda Ayfer'i gördüm. Parkta bisiklet sürüyordu. Beni görünce hemen yanıma geldi. Dedemle tanıştırdım.

— Dedeciğim, işte benim en iyi arkadaşım Ayfer. Biz onunla her şeyimizi paylaşıyoruz. Bisikletimi alınca da birlikte gezeceğiz, dedim.

Ayfer, bisikletini işaret ederek:

— Al kullan istersen Sena, dedi.

— Sağol Ayfer. Annem bizi bekliyor. Yarın binerim, dedim.

Ayfer:

— Tamam Sena, yarın görüşürüz. Size iyi günler.

Dedem de Ayfer'e gülümseyip:

— Sana da yavrum. Bisikletini parkta kullan. Otomobillere dikkat et, diye uyardı.

— Teşekkür ederim efendim.

Ayfer'le vedalaşıp eve gittik. Annem, yan binadaki komşumuz Hazal teyzenin taşındığını söyledi. Buna çok üzıldüm. Kızları Sebahat ve Nurgül sınıf arkadaşlarıydı. Onları çok özleyeceğim.

Annem, boş daireye yakında birilerinin taşınacağını söyledi. Emlakçı Hasan amca söylemiş. Yeni komşularımızı şimdiden merak ettim. Çocukları varsa arkadaş oluruz. Birlikte bisiklette süreriz. Nasıl olsa ben de alacağım. Ayfer'in de var. Ay! Ne güzel olacak. Hayali bile çok güzel.

Annemin bu haberinden birkaç gün sonra boş daireye bir aile taşındı. Benim yaşlarımda bir kızları vardı. İlk fırsatta onunla tanışmak istiyordum.

Ayfer'le birlikte sabah okula gidiyorduk. Tam bu sırada yeni taşınan komşumuzun kızı binadan çıktı. Bir süre birlikte yürüdük. "Herhâlde bizimle aynı okula gidiyor." diye düşündüm. Bunda da haklı çıktım. Okulun kapısına gelince Ayfer'le selam verdik.

— Merhaba, benim adım Sena. Aynı mahallede oturuyoruz, dedim.

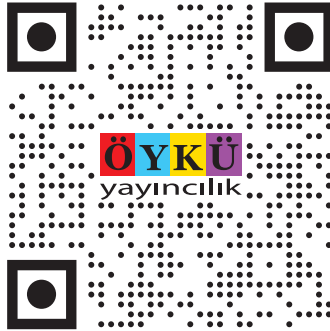
— Benim adım da Canan. Mahalleye yeni taşındık, biliyorsunuz. Dördüncü sınıfa gidiyorum. C şubesindeyim, dedi.

— Harika, aynı sınıftayız! Sabahları birlikte okula gideriz, dedim.

Canan:

Hikâyenin tamamı 64 sayfadır.
Öykünün devamını merak mı ettin?
Seçkin Kitapçılardan Temin edebilirsin.

İyi ki Öykülerim Var...

www.oykuyayincilik.com • www.oykuekitap.com